

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Ευθύνη

Απλά μαθήματα κοινοβουλευτισμού: η διακυβέρνηση με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου δεν είναι δημοκρατική διακυβέρνηση. Εστώ και αν ενίοτε είναι αναγκαίες, υπό την πίεση του χρόνου, συνιστούν ακραία εξαίρεση και προσωρινή λύση. Το θέμα όμως δεν είναι νομικό. Συνεπώς και το ερώτημα για τους λόγους που έκαναν την κυβέρνηση να υιοθετήσει αυτή τη μέθοδο δεν χρειάζεται νομική απάντηση. Πολύ απλώς, το Κοινοβούλιο παρακάμπτεται γιατί ίσως δεν εγκρίνει το περιεχόμενο των ΠΝΠ.

Αυτό ακριβώς είναι το δεύτερο μεγάλο στρατηγικό λάθος του Σαμαρά. Πρώτα ακύρωσε το Υπουργικό Συμβούλιο και έβαλε στη θέση του την τρικότα των πολιτικών αρχηγών. Τώρα ακυρώνει και το Κοινοβούλιο και βάζει το Εθνικό Τυπογραφείο να τυπώνει νόμους κυριακάτικα.

ΤΟΥ ΠΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τι νόημα έχουν όλα αυτά; Γιατί να μην περάσουν από τη Βουλή αφού πρόκειται για νόμους; Αν το νομοθετικό σώμα της χώρας απέρριπτε τις ρυθμίσεις δύο εξηγήσεις θα υπήρχαν. Η μία ότι οι συσχετισμοί του βρίσκονται σε αναντιστοιχία με τους συσχετισμούς που αναδείχθηκαν μόλις πρόσφατα από το εκλογικό σώμα και έδωσαν κυβέρνηση. Σε αυτή την περίπτωση, η λύση είναι γνωστή.

Η άλλη εξήγηση είναι απλώς πως η Βουλή κρίνει ότι πρέπει να απορρίψει αρμοδίως μια κυβερνητική πρωτοβουλία. Δικαίωμά της και τα σκυλιά δεμένα. Ποιες συνέπειες θα έχει αυτό είναι άλλη υπόθεση και, πάντως, εναπόκειται στην ίδια τη Βουλή να τις αξιολογήσει.

Συνεπώς η κυβέρνηση σφάλει διπλά όταν δεν καταθέτει στην εθνική αντιπροσωπεία τις ρυθμίσεις της επειδή φοβάται ότι δεν θα ψηφιστούν. Και λοιπόν; Ποιος της δίνει το δικαίωμα να αποφασίζει τι είναι σωστό χωρίς να το θέτει στην κρίση του Κοινοβουλίου;

Επιπλέον, οι καθαρές νομοθετικές λύσεις οδηγούν και σε καθαρές πολιτικές εξελίξεις. Να πάνε στη Βουλή οι προβλέψεις των ΠΝΠ και να αποφασίσουν, ένας προς ένας, οι βουλευτές. Αυτή η είναι η δουλειά τους. Να πάρει ο καθένας την ευθύνη του. Αυτός είναι ο ρόλος τους. Από πού κι ως πού η κυβέρνηση τους απαλλάσσει από αυτό το καθήκον;

Αν το ελληνικό Κοινοβούλιο ενδεχομένως θέλει να βλέπει το δέντρο και όχι το δάσος μπορεί να το κάνει. Και, πάντως, γιατί η κυβέρνηση να το παρακάμπτει; Π.χ., αν οι βουλευτές δεν θέλουν στους ΟΤΑ απόδοση λογαριασμού, αξιολογήσεις και στόχους να το ξεκαθαρίσουν με την ψήφο τους.

Ακόμη και αν πρόκειται για ζητήματα ζωής και θανάτου της οικονομίας ή της κοινωνίας, μια κυβέρνηση δεν μπορεί να κινείται εξωθεσμικά. Γιατί, αν μη τι άλλο, όπως έλεγε ο Σαρτρ: «Δεν υπάρχουν αθώα θύματα».

ΠΡΟΧΩΡΑΝΕ
ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ!
ΡΟΥΣΦΕΤΙΑ, ΛΑΔΟΜΑΤΑ,
ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ ΜΕ ΔΑΝΕΙΚΑ,
ΚΑΙ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ
ΤΕΛΟΣ!

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ

Τα δεινά του εκτροχιασμού

Ο Κώστας Σημίτης, η ποιότητα του πολιτικού προσωπικού και ο φασισμός

Το ότι υπήρξε, μακράν, ο λιγότερο κακός πρωθυπουργός των τελευταίων δεκαετιών - θα λέγαμε ο κατά έτη φωτός καλύτερος αν, για τη συγκεκριμένη περίοδο, ήταν θεμιτή η χρήση θετικού προσδιορισμού -, του επιτρέπει βέβαια να κρίνει και να επικρίνει όσους τον διαδέχτηκαν. Δεν τον νομιμοποιεί, όμως, να κάνει αλληπάλληλες συγγραφικές αποτιμήσεις του πρόσφατου παρελθόντος χωρίς... λέξη αυτοκριτικής. Κάτι τέτοιο συνιστά διανοητικό εκτροχιασμό (έως ευθυνολογικό παγκοσμιο). Αυτός υπήρξε ο γιγάντιος ο οποίος, μέχρις ενός σημείου, παρότρυνε τους Έλληνες να κερδοσκοπούν ασυλλόγιστα και ασύστολα στο χρηματιστήριο... Αυτός ανέστειλε την ασφαλιστική μεταρρύθμιση (μάλιστα, την ώρα που η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση ήταν το εθνικό μείζον διακύβευμα, φρόντισε να ανοίξει παράλληλο μέτωπο

ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

με τους παπάδες και τις θεούσες, όχι ακριβώς δείγμα πολιτικής ευθυκρισίας)... Αυτός έβλεπε, παθητικός και άπραγος, το εκπαιδευτικό σύστημα να καταρρέει... Αυτός, ο κίνσοντας του λαϊκισμού, είχε υπουργό τον... Βαγγέλη Γιαννόπουλο. Ενώ δεν ευστόχησε στην εντιμότητα σχεδόν κανενός εκ των άμεσων συνεργατών του (ούτε, όμως, στους πολιτικούς προϊσταμένους των Ενόπλων Δυνάμεων)... Παρ' όλα αυτά...

1 Αχ, κ. Σημίτη, να είχαμε πρωθυπουργό εσάς - ή κάποιον σαν εσάς - τα τελευταία οκτώ χρόνια. Αχ, να είχαμε αποφυγή τα εκφυλισμένα κύτταρα μεγάλων προγόνων (βέβαια, ίσως θα ήταν ακόμη καλύτερα να πρωθυπουργέυε κάποιος εξίσου μεθοδικός, αλλά πιο «εύχυμος», π.χ. ο Γιάννης Μπουτάρης).

2 Σήμερα, ισχυρίζονται πολλοί, ο τόπος μας χρειάζεται μια πνευματική ώθηση, ένα νέο αφήγημα, ως διανοητικό υπόστρωμα μιας πορείας ανάταξης και ανάκαμψης. Το υπόβαθρο, ωστόσο, των μεγάλων έργων είναι συχνά ευτελές, δηλαδή όχι μόνο πνευματικού αλλά και υλικού - ή μόνο υλικού - χαρακτήρα. Φοβάμαι, λοιπόν, πως για να ξαναοίξει το έθνος μας τα φτερά του χρειάζεται κάτι χειροπιαστό: την εξαφάνιση των ελλειμμάτων στο εμπορικό ισοζύγιο! Τι θα μπορούσαμε όμως να κάνουμε ώστε να ισορροπήσουμε εμπορικά; Διαθέτουμε κάτι διεθνώς περιζήτητο, σπάνιο και ποιοτικό προς εξαγωγή; Ναι, διαθέτουμε κάτι, το οποίο μάλιστα συνθέτει το υλικό με το πνευματικό! Την εντελώς ξεχωριστή και άφθονη (=άνευ φθόνου) φαϊά ουσία ενός προβεβλημένου πολιτικού μας! Βέβαια αυτό θα προϋπέθετε τη βίαιη θανάτωση - ίσως και το λιντσάρισμά του - για να την αφαιρέσουμε και να την πουλήσουμε... Όμως, το έθνος χρειάζεται έναν καθαγιασμένο πρωτομάρτυρα - σαν έναν Παναγούλη. Επιπλέον, δεν θα λείψει στο κόμμα του, θα αναπληρωθεί άμεσα. Από τον - εθνικό τιθασειτή της ομοφυλοφιλίας - Γ. Μιχελογιαννάκη...

3 Ο Καζαντζάκης ήταν δυστυχισμένος που δεν είχε παπούτσια έως ότου είδε κάποιον χωρίς πόδια. Η Ελλάδα δικαιούται να είναι δυστυχισμένη από την ποιότητα του κυβερνητικού της προσωπικού... έως ότου στρέψει το βλέμμα στους πολιτικούς της αντιπολίτευσης.

4 Το λάθος του Ευ. Βενιζέλου; Θέλοντας εκλογικοπολιτική ανάκαμψη του ΠΑΣΟΚ, προσπάθησε να υπηρετήσει αυτόν τον στόχο με μινιμαλιστική κυβερνητική συμμετοχή. Αν ήταν ρεαλιστής, θα στόχευε μόνο στην αποτροπή της περαιτέρω καταβαράθρωσης του κόμματός του. Και τότε θα είχε εξαρχώς επιλέξει την ευρύτερη δυνατή και στο υψη-

λότερο κομματικό επίπεδο συμμετοχή στην κυβέρνηση! Μια τέτοια επιλογή θα ήταν πιο συμβατή προς το πολιτικό DNA του «κινήματος», πιο συμβατή και προς το ένστικτο της αυτοσυντήρησής του...

5 Φασισμός είναι ο προσδιορισμός κάποιου δράσης του. Όσοι κατέβασαν τον server του Πανεπιστημίου Αθηνών για να εμποδίσουν τις ενδοπανεπιστημιακές εκλογές είναι, εξ αυτού του λόγου, πολιτικοί φασίστες. Αν ήξεραν ότι εμπόδιζαν τη συνταγογράφηση φαρμάκων στα πανεπιστημιακά νοσοκομεία, όπως ο Ευαγγελισμός, είναι και κοινωνικοί φασίστες!

Την ευπραγία των μικρών κρατών τη διασφαλίζουν ο ρεαλισμός, η αποφυγή του μικρομεγαλισμού και μια σταθερή προσήλωση σε ισχυρούς, έστω και εγωιστές, συμμάχους

6 Κάποια ΜΜΕ καταγγέλλουν - τώρα! - τραμπούκους του κρατικοδιαίτου συνδικαλισμού που κακοποιούν ξένους διπλωμάτες ή ζητούν να επιβάλουν απεργία διά της βίας. Σώπα... Ποιος, από την εποχή των σταμούλοκολλάδων, τους κατέστησε ακαταγώνιστη πολιτική δύναμη εις βάρος της κοινωνίας;

7 Να δώσω στους συριζαίους κάνα αντίτυπο του παλιού βιβλίου μου για τον βενιζελισμό, μπας και αντιληφθούν ότι - κατά τη συνταγή του μεγάλου Κρητικού - την ευπραγία των μικρών κρατών τη διασφαλίζουν ο ρεαλισμός, η αποφυγή του μικρομεγαλισμού και μια σταθερή προσήλωση σε ισχυρούς, έστω και εγωιστές, συμμάχους;

Ο Θανάσης Διαμαντόπουλος είναι καθηγητής Πολιτικών Θεσμών και Συγκριτικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο